

tečnost a vrátil věc prvému soudu, by žalobu řádně doručil a v řízení pokračoval.

Nejvyšší soud odmítl dovolací rekurs správně rekurs.

Důvody:

Nejde o dovolací rekurs, nýbrž o rekurs proti usnesení odvolacího soudu, jímž byl z důvodu zmatečnosti podle § 477 čís. 4 c. ř. s. zrušen rozsudek pro zmeškání a procesnímu soudu bylo nařízeno, by žalobu řádně doručil a v řízení pokračoval. Rekurs proti tomuto usnesení není dovolen. Doslov § 519 čís. 2 c. ř. s. ovšem svádí k výkladu, že usnesení, jímž odvolací soud zrušil pro zmatečnost rozsudek prvního soudu, vždy lze napadati rekurem, nehledíc k tomu, zda byla žaloba zároveň odmítnuta, či zda bylo prvnímu soudu další jednání nařízeno. Avšak předpis ten jest vykládati v souvislosti a v souladu s předpisy §§ 478 a 479 c. ř. s., jež upravují řízení po zrušení rozsudku pro zmatečnost a z nichž vyplývá, že bezvýhradné použití § 519 čís. 2 c. ř. s. jest jen tehdy na místě, byl-li podle § 478 první odstavec c. ř. s. nejen rozsudek prvního soudu pro zmatečnost zrušen, nýbrž i žaloba odmítnuta, neboť tím jest spor vyřízen a nemůže již dojít k dalšímu jednání. Není-li však zrušením rozsudku spor vyřízen, nýbrž má-li procesní soud dále jednati (§ 478 druhý odstavec c. ř. s.), platí předpis § 479 c. ř. s., který výslovně odkazuje na § 478 c. ř. s. a nařizuje, že s ustanovením roku má býti sečkáno jen tehdy, pojal-li odvolací soud do zrušovacího usnesení výhradu pravomoci, kterážto výhrada souhlasí s předpisem § 519 čís. 3 c. ř. s. To se v souzeném případě nestalo a není tedy rekurs podle § 519 čís. 3 c. ř. s. přípustný. V tomto smyslu jest judikatura nejvyššího soudu — právě tak, jako již dřívějšího nejvyššího soudního dvoru ve Vídni — jednotná a důsledná (sr. na př. rozh. čís. 510 sb. n. s. a četná rozhodnutí v komentáři Neumannově k § 519 čís. 2 c. ř. s. Jinak ovšem pojednání v Právniku 1925 str. 51 a další). Bylo proto nepřipustný rekurs odmítnouti podle § 526 druhý odstavec c. ř. s.

Čís. 10499.

Na úrodu dosud neoddělenou nelze vésti exekuci podle §§ 249 a násl. ex. ř. Platí tu § 252 ex. ř.

Do usnesení exekučního soudu, jímž byla povolena exekuce na neoddělenou úrodu z přiděleného pozemku, jest oprávněn k rekursu Státní pozemkový úřad.

Možnost odstranění povolenou exekuci návrhem podle § 39 čís. 2 ex. ř. nebrání, by proti povolení exekuce nebyl podán rekurs.

(Rozh. ze dne 2. února 1931, R II 15/31).

Soud první stolice povolil vymáhajícímu věřiteli k vydobytí peněžité pohledávky exekuci zabavením a prodejem veškeré neoddělené

úrody z nemovitostí zbytkového statku. R e k u r s n í s o u d k rekursu Státního pozemkového úřadu exekuční návrh zamítl. D ů v o d y : Podle § 252 ex. ř. smí býti příslušenství nemovitosti, které jest na ní (§§ 294 až 297 obč. zák.) vzato do exekuce jen s touto nemovitostí samou. To platí podle § 295 obč. zák. i o úrodě dosud neoddělené, která jest podle § 293 obč. zák. v právním smyslu věcí nemovitou. Na úrodu dosud neoddělenou nemůže proto býti vedena exekuce podle § 249 a násl. ex. ř. Usnesení ze dne 4. května 1930, pokud exekuci tu povoluje zabavením a prodejem úrody, jest nesprávné a dokonce z úřadu mohl dodatečně prvý soud podle § 39 čís. 2 ex. ř. zahájit řízení, by exekuci zrušil. V souzeném případě podává stížnost do onoho usnesení Státní pozemkový úřad v Praze, ačkoli není přímo stranou této exekuční věci a nebylo mu usnesení to doručeno. Jest proto zkoumati jeho oprávnění ke stížnosti. Zbytkový statek, o nějž tu jde, jest podle výpisu z desk zemských majetkem zabraným a povinnému přiděleným. Státní pozemkový úřad jest proto podle § 23 a 36 přidělového zákona oprávněn a povinen hájiti veřejné zájmy pozemkové reformy a domáhati se nápravy tam, kde by tyto zájmy byly ohroženy. Na tento přiděl lze podle § 36 přid. zákona vésti exekuci jen vnucenou správou, exekuce povolená na neoddělenou úrodu odporuje tomuto předpisu přidělového zákona a Státní pozemkový úřad právem si stěžuje do porušení tohoto předpisu a domáhá se nápravy. Jeho zakročení neděje se v roli strany podle exekučního řádu, nýbrž jeho oprávnění plyne z předpisů přidělového zákona. Poněvadž usnesení ze dne 4. května 1930 nebylo Státnímu pozemkovému úřadu vůbec doručeno, není jeho stížnost podaná dne 18. června 1930 opožděnou, neboť rekursní lhůta ještě nepočala proň běžeti. Usnesení prvního soudu v napadené části odporuje předpisům § 252 ex. ř. a § 36 přidělového zákona, muselo býti k této stížnosti změněno a exekuční žádost v této části zamítnuta.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y :

Dovolací rekurs není opodstatněn. Pokud si dovolací rekurentka stěžuje na to, že rekursní soud přiznal Státnímu pozemkovému úřadu v této exekuční věci co do exekuce vedené na neoddělenou ještě úrodu na přidělových pozemcích právo k rekursu, dovodil oprávnění Státního pozemkového úřadu zcela případně rekursní soud z ustanovení § 23 přidělového zákona ze dne 30. ledna 1920, čís. 81 sb. z. a n., podle něhož jest Státní pozemkový úřad povolán, by dbal toho, by přidělená půda nebyla odcizena účelům, které sleduje přiděl (srovnej sb. n. s. čís. 5851, 5891, 7711 a 8254), a odkazuje se v tom směru na důvody napadeného usnesení. Nelze přisvědčiti dovolací rekurentce ani, pokud má za to, že rekurs Státního pozemkového úřadu bylo odmítnouti proto, že toho, čeho se bylo rekursem domáháno, zrušení povolené exekuce, bylo lze dosíci návrhem podle § 39 čís. 2 ex. ř. Možnost odstraniti povolenou exekuci návrhem podle § 39 čís. 2 ex. ř. nebránila však Státnímu po-

zemkovému úřadu čeliti již povolení exekuce rekursem a odmítnouti proto rekurs z uvedeného důvodu nebylo lze. Ve věci samé je napadené usnesení, jímž byl návrh na exekuci zabavením a prodejem neoddělené ještě úrody na přidělových pozemcích zamítnut, správné. Podle § 252 ex. ř. nesmí býti příslušenství nemovitosti, k němuž patří podle § 295 obč. zák. i neoddělené plody, vzato do exekuce leč s nemovitostí samou a podle §§ 23 a 36 přidělového zákona lze k vydobytí pohledávky na přidělové pozemky a tím i na jejich příslušenství vésti exekuci jen, pokud se týče po pravidle (§ 12 zákona úvěrového ze dne 11. března 1920, čís. 166 sb. z. a n.) jen vnučenou správou. S těmito předpisy se navržená exekuce nesrovnávala a byl rekursním soudem návrh právem zamítnut.

Čís. 10500.

Jest na obchodníku, by neobjednané zboží nepřijal, pokud se týče, bylo-li omylem přijato, by si je neponechal a by odesílatele zboží způsobem vylučujícím každou pochybnost náležitě informoval a upomínal, by se zbožím jinak disponoval.

(Rozh. ze dne 2. února 1931, Rv II 74/30.)

Žalobu o zaplacení kupní ceny za dodané zboží (motorový olej) procesní soud první stolice zamítl, odvolací soud uznal podle žaloby. Důvody: Jest zjištěno, že zboží bylo přijato zaměstnankyní žalovaného k tomu oprávněnou v jeho obchodě, dále že účet, znějící na jméno žalovaného, nebyl vrácen a že žalovaný nikterak toho nedbal, by zboží bylo pro žalující firmu uschováno, až o něm bude jinak disponovati, a naopak, že žalovaný tomu nezabránil a trpěl, by dodaný olej byl upotřeben jeho zaměstnancem L-em pro auto, jež mu byl svěřil k vykonání jeho služebních povinností v zájmu firmy, posléze že po dodání zboží účetní žalované strany při telefonickém rozhovoru se žalující a pak osobně při návštěvě Lva S-a nic proti dodání a fakturování oleje žalované straně nenamítal, ba dokonce vyrovnání účtu přislíbil. Ovšem nebyla žalovaná strana se žalující stranou ve stálém obchodním styku, naopak šlo o první obchod stran. Nicméně byla žalovaná strana podle názoru odvolacího soudu i v tomto případě povinna, by se, chtěla-li objednávku a dodání zboží jako pro ni neplatnou a nezávaznou odmítnout, docela jinak zachovala, než se skutečně stalo. Jde o obchodní věc a, any obě strany jsou obchodníky, jest použití zásady cti a víry v obchodním životě. Podle této zásady bylo však na žalovaném, by zboží neobjednané nepřijímal, pokud se týče, bylo-li zboží mylně přijato, by si je neponechal a by žalující firmu způsobem každou pochybnost vylučujícím o této své vůli náležitě informoval a upomínal, by se zbožím jinak disponovala. To vše se — jak shora zjištěno — v souzeném případě nestalo, nýbrž stal se právě opak toho všeho, pročež žalující právem může žádati na žalovaném zaplacení kupní ceny.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.